

[Langkilde.]
finansudvalget? Vil ministeren tvinge os til at godkende, med udsigten til et erstatningskrav mod staten, såfremt vi ikke godkender?

Jeg ved selvfølgelig ikke, om boligministeren har gjort sig denne overvejelse, men jeg kan sige med sikkerhed, med et beskedent kendskab til folketingsudvalgs indstilling til forsøg på pression fra en ministers side, at det ville være helt naturligt og rimeligt, om den overvejelse fører til, at man undlader at nævne denne teoretiske mulighed for ikke at bringe et uvedkommende og irrelevant moment ind i sagen, som kan skade sagens afgørelse. Det var ministerens bestemte, fortsatte og fastholdte opfattelse, at finansudvalget stod frit.

Finansudvalget stod også frit efter min mening ved en nøgtern vurdering af sagens fakta, støttet på en beskeden juridisk viden. Skrivelserne af 27. og 28. juni 1968 kunne ikke binde staten til noget erstatningsansvar. Et endeligt svar tilkommer selvfølgelig på dette felt — det er jeg ganske klar over — domstolene, men dertil må vi vel føje, at de kommer jo aldrig til at tage stilling til det. De faktorer, som understreger, at staten ikke kan have indgået en juridisk bindende forpligtelse ved skrivelserne af 27. og 28. juni 1968, er talrige. Lad mig blot nævne nogle af dem:

Det faktum, at der er to skrivelser, den første med forbehold af bevillingsmyndighedernes tilslutning til lejemålet — et forbehold, som frafaldes i en skrivelse dagen efter, uagtet det må være medkontrahenten ganske klart, at noget samtykke ikke kunne være indhentet i mellemtiden, mellem de to skrivelser. Det faktum, at skrivelse nr. 2 indeholder en række forbehold om nærmere aftale om enkeltheder vedrørende byggeriet; den indeholder forbehold om det for firmaet Rasmussen & Schiøtz helt afgørende problem om forudbetalingen på de 4 mill. kr. Endelig det faktum, at skrivelse nr. 2 fremkaldes ved et pres over for tjenestemanden i boligministeriet under henvisning

til, at der er brug for en noget stærkere skrivelse til brug for finansieringsforbindelsen. Alt sammen omstændigheder, som i alt fald vil være af betydning ved en domstols stillingtagen til spørgsmålet om den kontraktlige bundethed som grundlag for et eventuelt erstatningsansvar.

Jeg siger udtrykkelig eventuelt erstatningsansvar. Er der nogen, der virkelig tror, at der ville eller kunne komme et erstatningsansvar? Det var jo et ganske almindeligt kontorhus, som skulle opføres, ikke et skræddersyet kildeskattehus. Det vil sige, at risikoen for et tab for firmaet var minimal, og et tab må jo som bekendt konstateres, hvis erstatningskrav skal kunne gennemføres.

Jeg har blot kort villet nævne disse ikke udtømmende synspunkter vedrørende en juridisk bedømmelse af statens situation over for et eventuelt erstatningskrav. Det har som nævnt udelukkende teoretisk interesse. Denne sag kommer aldrig til bedømmelse hos domstolene og har efter min mening aldrig haft mulighed for at opstå som retssag. Jeg tror, at hvis et firma på det foreliggende grundlag havde henvendt sig til et eller andet velrenommeret advokatfirma, f. eks. i Hadsund, så ville det have fået det råd at undlade at rejse sagen, og det ville efter min mening have været et klogt råd, som man også kunne forvente fra det pågældende firmas side.

Jeg vender mig nu til påstanden om, at oplysning om denne teoretiske mulighed for et erstatningsansvar skulle være af væsentlig betydning for finansudvalgets behandling af sagen. Væsentlig i denne forbindelse kan vel kun betyde: væsentlig for afgørelsen af, om finansudvalget skulle sige ja eller skulle sige nej. Kan man virkelig tænke sig dette? Ville oplysningerne have ført til, at socialdemokratiet og socialistisk folkeparti havde stemt for samtykke til bevillingen? Det måtte man selvfølgelig sige var væsentligt. I alt fald ville jeg da ikke vove at sige, at det var uvæsentligt.

Jeg tror, man må erkende, og det gjorde